

af personellet i tilfælde, hvor forseelsen er begået i udlandet. Centralforeningen foreslår derfor, at bestemmelsen i overensstemmelse med disse bemærkninger begrænses til alene at angå forseelser begået i udlandet. Bortset herfra ses bestemmelsen i stk. 2 vedrørende den offentlige orden m. v. iøvrigt at være dækket af politivedtægterne og vil derfor — efter centralforeningens opfattelse — i alle tilfælde være overflødig for forseelser begået her i landet.“

Paragraffen tager i første række stilling til, i hvilket omfang beruselse er strafbar indenfor forsvaret.

I paragraffens stk. 2, 1. led, er tillige foreskrevet straf for den, der forstyrrer den offentlige orden. Denne straffebestemmelse er navnlig begrundet i, at den indebærer en beskyttelse for personellet i tilfælde, hvor forseelsen er begået i udlandet. Muligheden for at straffe efter dansk lovgivning vil normalt være en forudsætning for, at de udenlandske myndigheder vil afstå fra straf-fuldbringning efter gerningsstedets lovgivning. Ved udarbejdelse af lovforslaget skønnede man det principielt uheldigt at begrænse straffebestemmelsen til kun at vedrøre forhold begået i udlandet.

Ad § 29:

„Denne bestemmelse om ekstraordinære forhold ses at være dækket af bestemmelserne i § 35, stk. 2 og § 36 om lignende forhold. I modsat fald foreslås teksten affattet således:

„§ 29. I krigstid kan der ved kongelig anordning udstedes forbud mod militært personels deltagelse i særlige forsamlinger og foreninger. Overtrædelse af et sådant forbud straffes med fængsel indtil 1 år.““

Det i paragraffen omhandlede forhold ses ikke at være dækket af reglerne i lovforslagets § 35, stk. 2 og § 36. Det bemærkes herved, at anvendelse af lovforslagets § 35, stk. 2 forudsætter, at fjendens foretagender er fremmet, eller at dansk militært forsvar er skadet eller udsat for fare ved handlingen, og lovforslagets § 36 forudsætter, at der konkret kan føres bevis for, at handlingen er egnet til at fremkalde modløshed.

Den af foreningen subsidiært foreslåede tekst til § 29 findes heller ikke hensigtsmæssig, navnlig da forbudet begrænses til kun at gælde i krigstid, selv om der vil kunne være

lige så stærk trang til et sådant forbud under andre ekstraordinære forhold f. eks. i en mobiliseringssituation. Hertil kommer, at foreningens forslag indeholder en minimumsstraf af fængsel og således udelukker, at der under undskyldende omstændigheder kan anvendes en mildere strafart.

Spørgsmål 2:

Ministerens kommentar til skrivelse fra tjenestebestemmelserudvalget, værnepligtige menige talsmænd, af 15. december 1972.

Svar:

Det er rigtigt, at disciplinarmyndigheden er udvidet i forslaget i forhold til den gældende ordning. Denne udvidelse er anset for påkrævet, da det er hensigten, at disciplinarmidler i fremtiden skal træde i stedet for straffe af vagtarrest indtil 10-15 dage. Der er dog ingen fare for, at militære chefer får anledning til at anvende selvopfundne disciplinarmidler, således som tilsyneladende frygtet af tjenestebestemmelserudvalget. Såvel retsplejelovsforslagets § 38 som de administrative bestemmelser, der vil blive udgivet i tilknytning til denne paragraf, vil nøje fastsætte grænser for chefernes disciplinarmyndighed.

Jeg kan tiltræde, at det vil være af betydning for personellet's retsbeskyttelse, såfremt der indføres adgang til i første instans at indbringe et disciplinarmiddel for et lokalt organ. En sådan virksomhed er jeg enig i at auditøren bør inddrages i, men det vil tillige være af betydning, at personer, der har et direkte kendskab til forholdene på tjenestestedet, bliver inddraget. I den forbindelse kan jeg oplyse, at såvel foreningen af forsvarets auditører som forbundet af danske linieofficerer og foreningen af hjemmeforsvarets faste officerer har peget på muligheden af at indføre et disciplinarnævn for hvert enkelt rettergangsområde, bestående af en auditor som formand, en officer og en talsmand. Disciplinarnævnet vil kunne foretage en prøvelse på stedet under medvirken af personer, der har et umiddelbart kendskab til de lokale forhold, hvilket giver en bedre mulighed for at efterprøve det skøn, der er udøvet ved anvendelsen af disciplinarmidlet, samtidig med at nævnets sammensætning formentlig vil skabe tillid til rigtigheden af dets afgørelser. En sådan